

Arrest

nr. 327 056 van 21 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker bijgestaan door advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt.

Gezien de aanvullende nota van verweerder van 10 april 2025.

Gezien de aanvullende nota van verzoeker van 10 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Barikzayo van het district Alishang in de provincie Laghman. U bent van Pashtoun afkomst en bent geboren op 25 juni 2000. U ging tot het vierde middelbaar naar school waarna u zich aansloot bij het Afghaanse leger. Uw moeder en uw zus verblijven tot heden in Laghman. Uw broer en uw vader verblijven op heden in Iran.

Nadat u zich op 16 augustus 2020 had aangesloten bij het leger en na drie maanden opleiding genoten te hebben, werd u in Ghazni gestationeerd, alwaar u lid was van het ‘203e Thunder Corps’. Binnen uw functie

diende u regelmatig de wapens op te nemen tegen de taliban. Op 9 januari 2021 werd uw wagen in dit kader getroffen door een explosie waarbij uw commandant om het leven kwam. Zelf liep u ernstige verwondingen op. Na een herstel van een maand keerde u evenwel terug op post. Uw vader was eveneens actief bij het leger. Hij diende zijn land gedurende 39 jaar en klom op tot de rang van luitenant-kolonel. Hij werd sinds 2017-2018 bedreigd door de taliban.

U en uw vader werden omwille van jullie werk geviséerd door de taliban. Ze stuurden jullie dreigbrieven waarin ze jullie vroegen zich over te geven. Toen op 13 augustus 2021 Ghazni dreigde te vallen, besloten u, uw broer en uw vader Afghanistan te verlaten. Na jullie vertrek kwamen de taliban jullie huis doorzoeken. Ze namen de dreigbrieven die ze gestuurd hadden, uw computer en uw uniform in beslag.

U verliet Afghanistan op 13 augustus 2021. Via Pakistan en Iran kwam u twee maanden later in Turkije terecht. Na een verblijf van acht maanden trok u via Bulgarije, Servië en Hongarije naar Oostenrijk, alwaar u op 9 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming liet registreren. Acht dagen later besloot u echter naar Zwitserland en Frankrijk te trekken alvorens op 19 augustus 2022 te België een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen.

In mei van 2023 kwamen de taliban nogmaals langs bij uw thuis.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende stukken neer: een kopie van uw taskara, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw bankkaart, uw werkkaart van het leger, enkele foto's van uzelf binnen een militaire context, twee opleidingscertificaten, een familiefoto, enkele werkdocumenten van uw vader, drie bankkaarten van uw vader, een reeks werkkaarten van uw vader, een medische kaart van uw vader, enkele opleidingscertificaten van uw vader, vijf foto's van uw vader binnen de context van zijn werk, de taskaras van uw familieleden, twee enveloppen, een documenten aangaande Chelsea FC en een USB stick met 36 fotobestanden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen (vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ, 13/01/2023; beoordeling bijzondere procedurele noden, 13/01/2023).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban ten gevolge van de werkzaamheden van u en uw vader bij het Afghaanse Nationale Leger (vragenlijst CGVS, 13/01/2023, vraag 4, 5; notities persoonlijk onderhoud CGVS, 28/08/2023, p. 15). Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet je niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst moeten er enkele zaken worden opgemerkt aangaande uw verklaarde identiteit en familiale relaties.

Zo moet erop gewezen worden dat u ervoor gekozen heeft de Belgische autoriteiten doelbewust te misleiden aangaande uw leeftijd met het oog op het verkrijgen van een versnelde behandeling en bijhorende opvangfaciliteiten. Zo verklaarde u bij uw registratie bij de DVZ geboren te zijn op 31 augustus 2005 (mineur étranger non accompagné, 19/09/2022; Dienst Voogdij, 14/09/2022). Daar er twijfel werd geuit over uw leeftijd, werd er op 29 augustus 2022 een medische test georganiseerd om te controleren of u jonger was dan 18 jaar. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 14 september 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoont dat u een leeftijd heeft die hoger ligt dan 18 jaar, waarbij 19,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,59 jaar een goede schatting is, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Het is evenwel opmerkelijk dat u verklaarde op 31 augustus 2005 geboren te zijn daar u kennelijk in het bezit van een paspoort en taskara blijkt te zijn waarop 25 juni 2000 opgegeven staat als uw

geboortedatum. Geconfronteerd met voorgaande stelt u er welbewust voor gekozen te hebben zichzelf te registreren met een verkeerde geboortedatum omdat u op die manier als minderjarige behandeld zou worden en bijgevolg bij voorrang een plaats in het opvangnetwerk kon bemachtigen (CGVS p. 6). Zulke houding kan evenwel niet in overeenstemming gebracht worden met de houding van een verzoeker om internationale bescherming, van wie verwacht kan worden dat hij de autoriteiten aan wie hij bescherming vraagt steeds volledig en correct inlicht over zijn identiteit. Uw houding, waarbij u doelbewust foutieve informatie verschaft met het oog op persoonlijk gewin, kan niet goed gepraat worden. Niet in het minst daar u heel bewust te werk ging door ook uw verklaringen aangaande uw scholing aan te passen op uw vervalste geboortedatum (CGVS p. 6). Ook blijkt u in Oostenrijk eenzelfde houding te hebben aangenomen door ook daar op de proppen te komen met een foutieve geboortedatum (Dublin unit Austria, 5/10/2022; CGVS p. 6). Voorgaande vaststellingen doen dan ook danig afbreuk aan het geloof in uw algehele verklaringen.

Los van uw bevreemdende houding jegens de autoriteiten aan wie u bescherming vraagt, dient er eveneens op gewezen te worden dat u nalaat uw identiteit aan te tonen aan de hand van authentieke stukken. U beperkt zich immers tot kopieën van uw taskara waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bijgevolg dient er enig voorbehoud geplaatst te worden bij het stuk. Niet in het minst daar dit soort stukken vlot gefabriceerd kunnen worden mits knip- en plakwerk. Corruptie is namelijk wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten, zoals u zelf overigens bevestigt (CGVS p. 10) (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Dat u uw originele taskara niet kon laten nasturen (CGVS p. 11), is weinig ernstig daar u wel andere stukken liet nasturen en er dan ook verwacht kan worden dat het nasturen van dit stuk geen enkel probleem gevormd kan hebben. Vermoed wordt dan ook dat u er weloverwogen voor kiest om zich te beperken tot kopieën met het oog op het aanmeten van een specifiek profiel. Uit wat voorafgaat volgt dan ook dat u ondanks het neerleggen van een kopie van uw paspoort, hoewel u initieel stelde er nooit een gehad te hebben (mineur étranger non accompagné p. 4), en uw taskara, er op gewezen moet worden dat er vragen kunnen worden gesteld bij uw beweerde identiteit.

Waar uw eigen identiteit in vraag gesteld moet worden, dienen er eveneens vraagtekens gezet worden bij uw vermeende familierelaties. Het gegeven dat u een reeks taskaras van vermeende familieleden neerlegt, wijzigt voorgaande niet. Ook hier beperkt u zich louter tot kopieën, hetgeen niet volstaat om een familierelatie aan te tonen. Bovendien kan uit deze stukken geenszins zonder meer besloten worden dat het uw ouders, broer of zus zou betreffen. Hieruit volgt dat u er niet in slaagt aan te tonen dat er sprake is van een familiale relatie met de personen wiens taskara u neerlegt. Voorgaande wordt overigens versterkt door het gegeven dat uw vermeende broer, van wie u stelt dat jullie dezelfde ouders hebben, amper zes maanden ouder zou zijn dan u (CGVS p. 10). Zulks is wel heel opmerkelijk daar dit de wetten van wat biologisch mogelijk is danig tart. Het valt overigens op dat u hier zelf geen uitleg voor kan verschaffen en stelt dat uw moeder beweert dat jullie anderhalf jaar verschillen (CGVS p. 10). Dit staat evenwel haaks op de documenten die u neerlegt hetgeen wederom vraagtekens bij uw verklaringen en documenten zet. Verder blijkt u ook inconsistent geweest te zijn aangaande het verblijf van uw familieleden. U verklaarde immers bij uw registratie dat uw vader, uw zus en uw moeder in Khoja Sahib te Afghanistan verbleven en uw broer sinds een week voor uw vertrek vermist was (mineur étranger non accompagné). Bij de DVZ verklaarde u dan weer dat uw moeder en uw zus in Afghanistan verbleven terwijl uw vader en uw broer in Iran verbleven (verklaringen DVZ, 13/01/2023, vraag 13A, 18). Ook stelde u dat uw broer en uw vader Afghanistan na u verlieten (vragenlijst CGVS, 13/01/2023, vraag 5). Over een vermiste broer bleek geen sprake. Geconfronteerd met voorgaande inconsistenties blijkt dat u goed op de hoogte was van hun verblijf in Iran toen u uw verzoek indiende (CGVS p. 6, 9). Ook van uw moeder en uw zus wist u heel goed dat ze in Kaboel verbleven (CGVS p. 5, 6). Dat u evenwel iets anders verklaarde tracht u toe te schrijven aan vermoeidheid en stress, wat geenszins ernstig is. Verwacht kan worden dat u de diensten aan wie u bescherming vraagt steeds volledig en correct zou inlichten, wat u nagelaten heeft te doen en wederom vraagtekens bij uw verklaringen zet.

Het geheel van voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u er niet in geslaagd bent uw identiteit aannemelijk te maken en dat er ook bij uw familiale relaties vraagtekens geplaatst kunnen worden. Het gegeven dat u hier niet in slaagt zet eveneens vraagtekens bij uw beweerde problemen in Afghanistan dat u omwille van uw werk en dat van uw vader, Afghanistan diende te verlaten.

In dit kader dient er nog opgemerkt te worden dat u niet eenduidig bent aangaande uw vertrek uit Afghanistan. Bij u registratie verklaarde u immers 15, 5 maand onderweg geweest te zijn, waarvan u ongeveer 13 maanden in Istanboel doorbracht (mineur étranger non accompagné). Concreet zou dit willen zeggen dat u begin mei 2021 Afghanistan zou hebben verlaten. Echter verklaarde u bij de DVZ omstreeks 13 augustus 2021 vertrokken te zijn en na een reis van ongeveer een jaar aangekomen te zijn te België. Ook brengt u de duur van uw verblijf in Turkije terug tot acht maanden (verklaring DVZ, vraag 33). Het is zeer bevreemdend dat u geen eenduidige verklaringen aflegt aangaande de duur van uw reis en uw vertrek uit

Afghanistan, hetgeen u koppelt aan de machtsovername. Er kan immers verwacht worden dat u dit doorheen uw gesprekken met de Belgische asielinstanties steeds op eenzelfde en correcte manier kan weergeven. Dat de route die u nam een impact zou gehad op uw brein waardoor u fouten maakte (CGVS p. 4), kan voorgaande niet vergoelijken. Gelet op de impact van uw vertrek alsook de directe vluchtaanleiding (de machtsovername), mag er wel degelijk verwacht worden dat u dit steeds correct kan weergeven. De vaststelling dat u dit niet doet, brokkelt het geloof in uw beweringen eens te meer af.

Waar de vaststellingen aangaande uw identiteit, uw familierelaties en uw reisweg uw verzoek om internationale bescherming danig schaden, bent u er evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat u bij het Afghaanse leger was tewerkgesteld.

Hiertoe moet er in de eerste plaats op gewezen worden dat werd vastgesteld dat u uw verklaringen tracht te staven met valse documenten. De werkbadge die u neerlegde vertoont immers een reeks vormafwijkingen die wijzen op fraude. Zo moet er in de eerste plaats belicht worden dat de achterkant gewag maakt van het 'Afghan National Army', wat bezwaarlijk ernstig genomen kan worden op een officieel document. Zelf kan u dit evenmin duiden (CGVS p. 13). Voorts zijn de barcode, de foto, en de logo's op het stuk gepixeld, wat eens te meer wijst in de richting van een eigen fabricaat. Niet in het minst daar de logo's ook niet uitgelijnd werden en er geen hologram aanwezig is op het stuk. Tenslotte wordt er op de kaart verwezen naar 'Category 2' van de Conventie van Geneve, dewelke betrekking heeft op sergeanten en militairen van een hogere rang. In uw geval, als soldaat, valt u onder 'Category 1' van voorgenoemde conventie, hetgeen dan ook op die manier vermeld zou moeten zijn op uw legerkaart. Bijkomend kan er verwacht worden dat ook hier de spelling correct zou weergegeven zijn. Voorgaande vaststellingen wijzen dan ook eens te meer in de richting van een gefraudeerd stuk. Dat u ondanks voorgenoemde vormafwijkingen evenwel blijft volharden in uw beweringen (CGVS p. 12, 13), is geenszins ernstig. Het is frappant dat u met een vals stuk uw beweringen aangaande uw tewerkstelling en daaruit voortvloeiende vlucht uit Afghanistan tracht te staven. Zulke werkwijze valt geenszins in overeenstemming te brengen met de houding van een verzoeker om internationale bescherming en breekt het geloof in uw beweerde problemen in Afghanistan ernstig af.

Naast de vaststellingen aangaande de werkbadge die u neerlegde, moeten er eveneens ernstige vraagtekens bij de door u neergelegde certificaten gezet worden. Zo valt het onder meer op dat de logo's op het opleidingscertificaat dat u neerlegt niet werden uitgelijnd, hetgeen weinig professioneel oogt. Zo ook de vaststelling dat het logo op de achtergrond en links bovenaan het stuk deels is weggevalen omdat er een stuk van werd weggesneden. Zulke vaststellingen wijzen wederom op een eigen fabricaat. Niet in het minst daar dit soort stukken vlot mits kopieer en plakwerk gemaakt kunnen worden. Ook het tweede certificaat dat u neerlegde doet de wenkbrauwen fronsen. Dit stuk bevat immers een logo van het 201e 'Selab' (flood) corps, waar u beweerde bij het 203e 'Tandar' (Thunder) corps gewerkt te hebben (CGVS p. 18). Het stuk zelf blijkt een appreciatiecertificaat uitgegeven door de commandant van het 203de corps te zijn. Verwacht kan worden dat het weergegeven logo zou overeenkomen met de informatie op het stuk en uw verklaringen. De vaststelling dat dit niet het geval is, wijst wederom in de richting van een gefraudeerd document. Het mag u dan ook niet verwonderen dat deze certificaten en bovengenoemde badge, het geloof dat u tewerkgesteld zou zijn bij het Afghaanse leger ernstig ondermijnen.

Waar de documenten het geloof in uw vermeende tewerkstelling reeds ernstig op de helling zetten, kunnen de door u neergelegde foto's evenmin overtuigen (CGVS p. 13, 14). Het loutere gegeven dat u te zien bent in een uniform en met een wapen in de hand (CGVS p. 13, 14) kan geenszins een tewerkstelling bevestigen. Uit deze stukken kan immers niet opgemaakt worden wanneer deze gemaakt werden, op welke locatie of binnen welke context. Overigens kunnen zulke stukken danig uit context getrokken worden door ze in scène te zetten. Overigens dient erop gewezen te worden dat er verschillende applicaties aangeboden worden (zie informatie in uw dossier) die het mogelijk maken om dit soort beelden te fabriceren binnen verschillende contexten en met verschillende uniformen. Bijgevolg kan er aan deze beelden geen bewijswaarde worden toegeschreven en kunnen zij uw bewering voor het Afghaans leger gewerkt te hebben, niet staven.

Los van de vaststellingen aangaande de door u neergelegde documenten en foto's, blijkt het u ook te ontbreken aan enige gedegen kennis aangaande uw beweerde werkzaamheden in Afghanistan.

Hiertoe valt het in de eerste plaats op dat hoewel u stelt een jaar bij het 203e Thunder Corps heeft gewerkt (CGVS p. 10, 16), u zou stellen dat het corps geen logo had. Nochtans blijkt uit de toegevoegde informatie dat dit corps wel degelijk een logo had en kan er aangenomen worden dat u hiermee op uw basis geregeld geconfronteerd moet geweest zijn en u dit op uw uniform gedragen zou moeten hebben (CGVS p. 14). Dat dit soort zaken niet belangrijk zouden zijn, zoals u zegt (CGVS p. 14), is geenszins ernstig. Dit betreft immers een vorm van identificatie en herkenning tussen verschillende troepen en divisies van een leger. Zonder dit soort elementen wordt het moeilijk om collega's te onderscheiden. Dat u dan uiteindelijk verwijst naar een foto van een adelaar (CGVS p. 19), is allerminst ernstig. Hiermee verwijst u immers naar het 209e corps 'Shaheen' (Falcon), alwaar u naar eigen zeggen niet gewerkt heeft. Verwacht kan worden dat, indien u

daadwerkelijk voor het 203e corps gewerkt heeft, u dit soort basiskennis correct en spontaan kan weergeven. De vaststelling dat u dit niet doet, breekt het geloof in uw beweerde tewerkstelling andermaal af.

Ook valt het op dat u ondanks uw vermeende tewerkstelling de structuur van het corps waarin u zou gewerkt hebben, niet correct uiteen kan zetten. Hiertoe verklaart u dat elk corps van het leger een aantal provincies onder hun verantwoordelijkheid kreeg (CGVS p. 18). Concreet zouden Paktia, Gardez, Ghazni en Logar onder jullie verantwoordelijkheid gevallen zijn (CGVS p. 18, 19). In realiteit was het 203e corps verantwoordelijk voor Khost, Paktia, Paktika, Ghazni, Bamyan, Wardak en Logar. Verwacht kan worden dat u, iemand die tewerkgesteld zou geweest zijn binnen dit corps, ook hier correct verklaringen zou kunnen afleggen. De vaststelling dat u dit kennelijk niet kan, breekt andermaal het geloof in uw beweringen af.

Voorts vallen uw verklaringen aangaande het hanteren van wapens op. Zo is het opmerkelijk dat u, een soldaat die wapentraining genoot (CGVS p. 17), er niet in slaagt correct weer te geven hoe u uw wapen uit elkaar diende te halen en moest onderhouden. Hiertoe beperkt u zich tot het weghalen van het magazijn, het nakijken of er kogels in het wapen zitten, het plooiën van het wapen, het uithalen van de veer en het uithalen van de slaggin (CGVS p. 17). Echter blijkt uit de toegevoegde informatie dat u hiermee een hele reeks stappen overslaat. Er kan nochtans verwacht worden dat indien u werkelijk met een bepaald wapen leerde omgaan, u een correcte weergave van het onderhoud kan geven. Dat u dit niet kan brokkelt het geloof in uw tewerkstelling eens te meer af. Zo ook uw verklaringen aangaande het gebruik van granaten, waarbij u stelt een minuut de tijd te hebben om het te gooien van zodra u de pin eruit trekt (CGVS p. 18). Indien u daadwerkelijk met granaten moest werken, mag er evenwel verwacht worden dat u zou weten slechts enkele seconden de tijd te hebben alvorens het gevaarte ontploft. Dat u ook hiertoe kennelijk de mist in gaat, breekt het geloof in uw beweringen verder af.

Het geheel van voorgaande vaststellingen aangaande de frauduleuze stukken die u neerlegde en uw gebrekkige kennis in het kader van uw vermeend werk als soldaat, ontnemt het geloof dat u in het 203e Thunder corps gewerkt heeft en ten gevolge hiervan in het vizier van de taliban zou zijn gekomen.

Waar u nalaat uw identiteit en uw familierelaties aan te tonen en u uw tewerkstelling bij het 203e Thunder Corps niet aannemelijk weet te maken, moeten uw beweringen aangaande het werk van uw vermeende vader eveneens belicht worden. Hiertoe moet er in de eerste plaats op gewezen worden dat de documenten die u in dit kader neerlegt, evenmin overtuigen. Zo blijkt zijn meest recente militaire identificatiekaart te dateren van 2014, hoewel hij tot aan de overname voor het leger gewerkt zou hebben (CGVS p. 12). Desgevallend kan er verwacht worden dat u een recentere kaart zou kunnen neerleggen. Ook valt het op dat het stuk geen vervaldatum bevat en de oogkleur niet werd ingevuld hoewel u zelf stelt dat zulks verwacht kan worden (CGVS p. 12). Tevens is het bevreemdend dat ook op de kaart van 2014 een spellingsfout gemaakt werd wanneer er gewag gemaakt wordt van 'expire date' in plaats van expiry date, hetgeen ook bij dit stuk menig vraagtekens zet. Voorts kan er geenszins begrepen worden dat de reeks werkbadges alluderen op een verlaging in rang. Zo maakt de kaart die werd uitgegeven op 16/3/2014 gewag van een rang van kapitein terwijl de kaart die uitgegeven werd op 27/6/2006 gewag maakt van een rang van majoor. Op de certificaten van het 'National Intelligence Center' uit 2007 en het 'New Century Training program' werd dan weer vermeld dat de man een rang van luitenant-kolonel had. Zulke rangverschuivingen zou u duidelijk moeten kunnen verklaren. Niet in het minst daar u stelt dat hij aan het einde van zijn carrière nog luitenant-kolonel was en deze rang ook vermeld staat op de wapenvergunning die geldig is tot 5/10/1399 (25/12/2020) (CGVS p. 12). U slaagt hier echter niet in, waardoor u wederom het geloof in uw verklaringen en het geloof in de authenticiteit van deze stukken doet afbrokkelen (CGVS p. 12). Hierbij dient andermaal benadrukt te worden dat u slechts kopieën neerlegt waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden en dat de hierboven aangehaalde informatie uitwijst dat fraude bij Afghaanse documenten veelvuldig voorkomt. Gelet op voorgaande, bevreemdende, vaststellingen aangaande de documenten van Abdul Qadir, dient er dan ook op gewezen te worden dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat deze man tot aan de machtsovername gewerkt zou hebben voor het Afghaanse leger en hiertoe gevisieerd zou worden.

Hoe dan ook blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Zoals blijkt uit de hieronder aangehaalde

vaststellingen kan er aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten ten aanzien van u en uw vermeende familie evenwel geen geloof worden gehecht. U bent er bovendien niet in geslaagd uw familierelatie aan te tonen, noch heeft u kunnen aantonen dat u of uw vader tewerkgesteld waren bij het Afghaanse leger. Zelfs indien er geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, quod non, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is dit onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Er moet immers op gewezen worden dat de door u omschreven houding die u uw familie en de taliban toeschrijft, zeer bevreemdend genoemd moeten worden. Zo is het zeer bevreemdend dat hoewel uw vermeende vader reeds langere tijd per brief bedreigd werd door de taliban en hij door hen gevraagd werd zijn werk stop te zetten, hij evenwel tot aan de machtsovername bleef werken en geen bijzondere maatregelen trof in het kader van zijn veiligheid (CGVS p. 8, 12, 15, 16). Dat hij niets kon doen of dat hij zijn land wilde dienen (CGVS p. 15, 16), is weinig ernstig. Verwacht kan worden dat hij zijn routine ten minste zou wijzigen en u niet zonder meer zou steunen in uw beslissing om eveneens bij het leger te gaan (CGVS p. 16). Verwacht kan worden dat hij enigszins gereserveerd tegenover deze keuze zou staan. Temeer omdat uw vermeende vader al op de radar van de taliban zou gestaan hebben. Dat u toch iets moest doen en niet gewoon kon thuis zitten kan maar gedeeltelijk gevolgd worden. Er kan immers verwacht worden dat u eerst andere mogelijkheden zou verkennen alvorens zich eveneens aan te sluiten bij een dienst waarvan u wist dat u in het vizier van de taliban zou komen. Uw these dat u zonder meer besloot in de voetstappen van uw vader te volgen (CGVS p. 16), brokkelt het geloof in uw beweringen dan ook verder af.

In dit kader is het overigens merkwaardig dat u pas twee dagen voor de val beseft zou hebben dat uw leven in gevaar zou zijn (CGVS p. 15). Gelet op de situatieschets die u zichzelf toeschrijft, waarbinnen uw vermeende familie reeds bedreigd werd kan er evenwel verwacht worden dat u goed wist dat u in het vizier van de taliban lag en hiertoe een risico liep. Uw these dat u pas twee dagen voor de val beseft zou hebben dat u een risico liep, is dan ook weinig ernstig. Zo ook uw verklaringen waarbij u de dreigbrieven die jullie ontvangen zouden hebben, afwisselend toeschrijft aan al Qaeda en de taliban (CGVS p. 16). Dat de twee organisaties voor u hetzelfde zouden zijn (CGVS p. 16), is niet ernstig. Er kan verwacht worden dat u, iemand die tewerkgesteld werd bij het Afghaanse leger en wiens familie jarenlang in het vizier van de taliban lag, een duidelijke differentiatie kan maken tussen deze twee organisaties. De wijze waarop u uw vluchtaanleiding neerzet, alsook de weinig eenduidige aanwijzing van uw belagers zetten verdere vraagtekens bij uw verklaringen.

Ook de houding die u aan de taliban toeschrijft, is weinig overtuigend. Zo kan er niet begrepen worden dat indien uw vader een doorn in hun oog bleek en zij erop gebrand stonden dat hij zou stoppen met zijn job, zij zich louter zouden beperken tot het versturen van een dreigbrief (CGVS p. 8). Indien zij daadwerkelijk gebrand waren op de stopzetting van de activiteiten van uw vader, kan er verwacht worden dat zij meer actie aan de dag zouden leggen. Kennelijk ondernamen ze verder niets (CGVS p. 8), hetgeen toch wel verwacht kan worden. Ook valt het op dat zij ondanks de uitdrukkelijke vraag te stoppen met werken en het gegeven dat uw vader zonder meer voort deed (CGVS p. 16), zij over een periode van vijf tot zes jaar maar drie brieven stuurden (CGVS p. 8, 15). Zulks getuigt geenszins van een grote interesseboog, noch van enig ernstig demarche om uw vader en bij uitbreiding u bij de kraag te vatten. Indien zij daadwerkelijk uw vader in het vizier hadden en hij hun orders zonder meer naast zich neer had gelegd, mag er enige actie verwacht worden. Door zich te beperken tot enkele brieven, waarmee ze jullie alle kansen gaven om te ontkomen, gaven zij geen blijk van enige grote druk op u of uw vader. Voorgaande kan nochtans verwacht worden gelet op de lange periode waarin jullie binnen het vizier van de taliban zouden gelegen hebben. Ook in navolging van de machtsovername en van jullie vertrek, schrijft u de taliban een weinig actieve rol toe. Zo bleken ze zich sinds de machtsovername kennelijk beperkt te hebben tot twee of drie bezoeken waarbij men louter kwam informeren naar jullie (CGVS p. 7). Voor het overige blijken zij niets ondernomen te hebben, wat binnen de situatieschets die u zichzelf toeschrijft mag verbazen en eens te meer afbreuk doet aan het geloof dat u en uw vermeende vader in Afghanistan gevisieerd werden door de taliban.

Tenslotte moet er nog op gewezen worden dat uw houding na aankomst in Europa danig in contrast staat met wat er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden. Zo blijkt dat er op 10 augustus 2022, in tegenstelling tot uw bewering (CGVS p. 4), een verzoek om internationale bescherming in uw naam geregistreerd werd te Oostenrijk (Dublin Unit Austria). Acht dagen later bleek u het land alweer verlaten te hebben (verklaringen DVZ, vraag 33). Hieromtrent stelt u het niet leuk gevonden te hebben in Oostenrijk omdat het daar moeilijk is en men geen documenten geeft aan militairen of gewone Afghanen (CGVS p. 4). Ook in Frankrijk besloot u na een nachtje slapen dat het er slecht was (CGVS p. 4). Zulke houding valt niet te begrijpen daar er verwacht mag worden dat een verzoeker om internationale bescherming de autoriteiten aan wie hij bescherming vraagt in vertrouwen neemt, hen volledig en correct inlicht en de faciliteiten die hij ter beschikking krijgt ter harte neemt. In uw geval blijkt echter dat u uw verzoek om internationale bescherming afstemde op basis van uw persoonlijke voorkeur, de verhalen die u over België hoorde en de in het land vigerende wetten aangaande vluchtelingen (verklaringen DVZ, vraag 28;

CGVS p. 6). Voorgaande houding, waarbij u uw verzoek kennelijk toespitst op je persoonlijke voorkeur, valt niet te rijmen met het hebben van een nood aan bescherming. Er kan immers van u verwacht worden dat uw persoonlijke voorkeur ondergeschikt is aan het verkrijgen van bescherming in een veilig derde land. Het hoeft je dan ook niet te verbazen dat voorgaande eens te meer afbreuk doet aan het geloof in uw bewering in Afghanistan gevisieerd te worden door de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van

14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders

en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen.

Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete

elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Temeer daar u tot 21 jarige leeftijd in Afghanistan zou hebben verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Niet in het minst daar u in een rurale omgeving opgroeide. Overigens blijkt u tot het vierde middelbaar naar school geweest te zijn (verklaring DVZ, vraag 11; CGVS p. 9). Bovendien staat u regelmatig in contact met uw familie (CGVS p. 6, 7) en blijkt u zich in België voornamelijk te omringen met Afghanen (CGVS p. 4). Naast uw werk in België en wat sportactiviteiten (CGVS p. 4) blijkt niet dat uw leven wezenlijk verschilt met uw levensloop in Afghanistan. Nergens uit uw verklaringen kan blijken dat uw verblijf in Europa ertoe geleid zou hebben dat uw opvattingen, zienswijzen of gedachtegang gewijzigd zouden zijn zodoende u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten konden bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De kopieën van uw paspoort en uw taskara, de taskaras van uw vermeende familieleden, uw werkbadge, uw opleidingscertificaten, de foto's waarop u te zien bent in een militaire context, de werkbades van uw vader en zijn opleidingscertificaten werden reeds bovenaan besproken. Wat betreft de andere stukken in verband met het werk van uw vader moet er op gewezen worden dat u niet alleen slechts kopieën aanbrengt en u uw familieband niet aantoont, maar ook dat deze stukken geen recente tewerkstelling bij het Afghaanse leger kunnen aantonen.

Uw bankkaart toont louter aan dat u een bankrekening had. Eenzelfde conclusie moet gemaakt worden bij de bankkaarten van uw vermeende vader. De medische kaart van uw vermeende vader toont aan dat hij beroep kon doen op een medische verzekering. Hieruit kan niet blijken dat hij in het vizier van de taliban lag. De door u neergelegde familiefoto kan evenmin aantonen dat het uw familie betreft dan wel dat u omwille van activiteiten bij het Afghaanse leger geïdiseerd zou worden door de taliban. De foto's van Abdul Qadir in de context van het leger kunnen uw verklaringen evenmin staven. Temeer dit soort stukken in scene gezet kunnen worden en er niet nagegaan kan worden wanneer, door wie en binnen welke context deze stukken gemaakt werden. Het stuk waarop een foto van uw vermeende vader te zien is naast een logo van Chelsea FC toont evenmin zulke vrees aan. Temeer het onduidelijk is welk verband uw vader, de Londens voetbalclub en de taliban hebben. De briefomslagen die u neerlegde tonen aan dat u in België nog post mocht ontvangen uit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing

Verweerder besluit dat verzoeker niet erkend kan worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Eveneens besluit verweerder dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Basisbeginselen van het beroep in volle rechtsmacht

2.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

2.2.2. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.3. De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

2.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3 Aanvullende stukken

Op 11 april 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.
- EUAA COI Query Afghanistan – major legislative, security-related and humanitarian developments, 2 februari 2024.
- EUAA Afghanistan – Country Focus, november 2024.

Daarbij is het CGVS niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verweerder op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verweerder niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

Op 10 april 2025 legt verzoeker een aanvullende nota neer met bijkomende stukken. Het betreft daarbij meer bepaald:

- Allerhande loonfiches

Ter zitting van 11 april 2025 legt verzoeker nog een aanvullende nota met bijkomende stukken neer. Het betreft daarbij volgende stukken:

- Allerhande foto's in verband met een (paternale) oom die generaal geweest zou zijn in Afghanistan,

2.4 De aangevoerde middelen

Verzoekende partij voert de schending aan van de manifeste appreciatiefout, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met inbegrip de beginselen van redelijkheid en zorgvuldigheid en de samenwerkingsplicht.

Verzoeker begint zijn uiteenzetting met een citaat en theoretisch overzicht van de volgens hem geschonden wetsbepalingen waarna er ook nog een theoretische bespreking volgt inzake de bewijsvoering in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Vervolgens voert verzoeker concreet aan dat hij een dergelijk verzoek indiende omwille de tewerkstelling van zijn vader en hemzelf bij het Afghaanse leger. Verzoeker betwist het standpunt van verweerder als zou hij niet aantonen dat de familiale relaties in zijn situatie bewezen zijn en dat hij bijgevolg als gevolg hiervan het land diende te verlaten. Verzoeker is echter van mening dat hij voldoende informatie kon geven die deze tewerkstelling zou bewijzen en dit voornamelijk ook op basis van de neergelegde stukken en dan met name op basis van de grote hoeveelheid foto's. Het zou logisch zijn dat zijn vader niet volledig transparant was over zijn werk en dit gelet op zijn functie. Verzoeker citeert een aanzienlijk deel uit de notities van het persoonlijk onderhoud en stelt dat zelfs als de beweringen inzake het gebruik van het wapen niet correct zouden zijn, dit nog steeds niet van aard is om de tewerkstelling van zijn vader tegen te spreken. Indien er onduidelijkheden waren, had verweerder moeten doorvragen en hierdoor is het onderzoek volgens verzoeker eenzijdig.

Met onder meer een verwijzing naar de COI-focus van 2022 en de EUAA documenten uit 2023 meent verzoeker dat er in ieder geval een risico tot vervolging voor hem bestaat en dit enerzijds als familielid van een personeelslid bij het leger en anderzijds zelf als personeelslid bij dit leger. Dit element op zich zou al moeten aantonen dat hij in aanmerking komt voor de internationale bescherming en minstens zeker ook voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast dit argument meent verzoeker eveneens dat hij een risico loopt als terugkeerder uit Europa. Hij wijst daarbij op verschillende rapporten en documenten waaruit moet blijken dat verzoeker een ernstig risico loopt bij terugkeer. De gegevens waarover men beschikt zouden overigens een onderschatting zijn vermits de meeste incidenten in dit verband niet opgegeven zouden worden. Verzoeker wijst er op dat hij handelt tegen de regels van de Sharia. Terugkeerders uit Europa zouden onderworpen aan een procedure voor de rechtbank en het huidige rechtssysteem zou de rechten van terugkeerders niet eerbiedigen. Zij die terugkeren naar Afghanistan worden aanzien als afvallig, spion of verrader en dit onder meer door hun voorgehouden politieke overtuiging en houding tegenover de religie. Dit risico zou niet beoordeeld zijn op het moment van het nemen van de beslissing. Er zou geen rekening gehouden zijn met het feit dat verzoeker een zeer jeugdige leeftijd had bij zijn aankomst in januari 2023.

Daarnaast gaat verzoeker nader in op de toekenning van de subsidiaire bescherming. Op basis van zijn persoonlijke omstandigheden zou er sprake zijn van een risico op schade wat de toekenning van deze bescherming volgens hem zou rechtvaardigen. In dit kader geeft verzoeker een algemene schets van de beweerde situatie in Afghanistan. Hierbij gaat verzoeker nader in op het geweld ter plaatse. Verzoeker verwijst daarbij naar allerhande rapporten en artikels die hij chronologisch aanvoert en waar hij uit besluit dat er wel degelijk sprake is van een risico op willekeurig geweld. Daarnaast zou er ook nog steeds sprake zijn van geweld tussen de verschillende ter plekke aanwezige en elkaar bestrijdende groeperingen.

Evenzeer zou er volgens verzoeker sprake zijn van een humanitaire crisis. Bij een terugkeer naar Afghanistan zou verzoeker in een situatie van extreme armoede terecht komen en niet kunnen instaan voor zijn basisbehoeften. Er zou onder meer sprake zijn van een hongersnood. Ook zouden er aanzienlijke problemen zijn met de gezondheidszorg ter plaatse en daarbij wijst verzoeker ook op zijn psychische toestand. Deze problemen zouden allen verbonden zijn aan de machtswissel ten voordele van de Taliban. Deze elementen zouden niet nagegaan zijn door verweerder en verzoeker herhaalt dat hij van mening dat hem minstens de subsidiaire bescherming toegekend dient te worden.

2.5 De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, geeft vervolgens het volgende aan: *“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon: [...] Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan*

of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verweerder besluit dat het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig beschouwd dient te worden. Er wordt onder meer gewezen op de beperkte kennis over de inhoud en draagwijdte van zijn werk, onduidelijkheden in verband met een beweerdelijk eenmalig voorgevallen incident en de door verzoeker voorgebrachte documenten. Verzoeker kan voor een deel ook enkel kopijen van documenten voorbrengen.

Uit dit geheel aan door hem aangevoerde elementen leidt verzoeker in ieder geval wel een vrees tot vervolging af. Er worden door hem echter geen overtuigende argumenten bijgebracht die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar allerhande bedenkingen uit bij een aantal overwegingen in de bestreden beslissing, maar hiermee de determinerende motieven van deze beslissing niet onderuit haalt.

Eerst en vooral dient er opgemerkt te worden dat er inderdaad uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naast zijn eigen identiteit ook de identiteit van zijn zogenaamde familieleden niet bewijst. Verzoeker brengt weliswaar een aantal documenten voor, doch deze zijn niet origineel. Los van enkele merkwaardige empirisch vaststelbare ongerijmdheden, blijkt dat de verblijfplaats van zijn familieleden evenmin duidelijk is. Verzoeker geeft erg verschillende aanduidingen van deze verblijfplaats. Het is toch een danig verschil of familieleden in Afghanistan, dan wel in Iran verblijven.

Verzoeker wijst hiervoor op de stress en vermoeidheid verbonden aan zijn vlucht. Doch ook voor wat deze vlucht zelf betreft, zijn er opnieuw duidelijke ongerijmdheden die opvallen.

In ieder geval is het duidelijk dat de stukken die verzoeker voorbrengt om een beweerde beschermingsnood te staven duidelijk niet opgesteld zijn door een officiële instantie. Niet alleen zijn zij sterk afwijkend van de gebruikelijke lay-out, maar daarnaast bevatten sommige van deze stukken een aantal spellingsfouten wat uiteraard niet verenigbaar is met een officiële uitgave van dergelijke stukken. Van een overheidsdienst mag verwacht worden dat zij minstens taalkundig correcte stukken opstellen. Ook de voorgehouden categorie van personeelslid stemt niet overeen met de positie die verzoeker beweert gehad te hebben.

Verzoeker is nauwelijks op de hoogte van zijn beweerde arbeidsplaats en kan ook geen nuttige uitleg geven bij de opbouw van het korps waar hij bij gewerkt zou hebben. De werking van een wapen of toch minstens het gebruik en onderhoud ervan zijn verzoeker onvoldoende bekend wat eveneens niet verenigbaar is met zijn beweerde profiel.

Vermits verzoeker niet daadwerkelijk aantoont dat hij inderdaad beantwoordt aan het profiel dat hij beweert te hebben, kan er ook niet aanvaard worden dat hij omwille van dit gegeven de aandacht gewekt zou hebben van de Taliban.

Verzoeker beroept zich echter niet enkel op zijn eigen beweerde positie binnen het leger, maar ook op de positie die zijn vader bekleed zou hebben. Opnieuw blijkt dit gegeven echter nergens uit. Er worden weliswaar, niet-originele, documenten voorgebracht maar op geen enkele wijze ondersteunen de beweringen van verzoeker en dit wel integendeel. Opnieuw is er sprake van schrijffouten in deze documenten en is er een verschil in de rang van de vader van verzoeker doorheen de tijd. Bizar genoeg zou de vader van verzoeker de rang van luitenant-kolonel gehad hebben, maar blijkt dit niet uit de stukken of toch alleszins overduidelijk onvoldoende.

Zelfs in een Afghaanse context mag er verwacht worden van familieleden van het Afghaanse leger dat zij enige basiskennis hebben over de taken van hun familieleden. Daarenboven heeft verzoeker intussen ruim de kans gehad om eventuele bijkomende inlichtingen te vragen bij zijn vader. Zij zouden immers nog een tijdje in Iran verbleven hebben samen met collega's van zijn vader en over het werk gesproken hebben. Deze tewerkstelling is de kern van het vluchtrelaas van verzoeker. Enige interesse in dit aspect mag dan ook van hem verwacht worden.

Bijzonder genoeg zou de vader van verzoeker bovendien reeds lang bedreigd geweest zijn door de Taliban en zou hij, ondanks de wijzigende nationale situatie, tot aan de machtsovername actief gebleven zijn binnen

het nationale leger en zou hij geen beveiliging voorzien hebben voor zijn veiligheid. Ook verzoeker blijkt pas na de machtsovername bewust geworden te zijn van het mogelijke gevaar wat eveneens onverenigbaar is met de positie die de familie gehad zou hebben.

Verzoeker blijkt overigens dit gevaar niet duidelijk te kunnen identificeren. De ene keer komt de dreiging van Al Qaeda en de andere keer van de Taliban. Beide groeperingen zijn absoluut niet gelijk en vermits beiden deel uit zouden moeten maken van de belevingswereld van verzoeker, kan hij niet duidelijk aangeven wat het verschil tussen beiden is.

De positie die de vader van verzoeker bekleed zou hebben, is onverenigbaar met de houding van de Taliban ten opzichte van een persoon met een dergelijk profiel. Zij zouden hem immers bedreigd hebben en hem gewezen hebben op de gevaren indien hij zijn werk zou verder zetten, maar tegelijk gebeurde deze bedreiging erg laks en zonder al te veel nadruk wat moeilijk te rijmen valt met het meedogenloze karakter waar deze groepering voor bekend staat.

Verzoeker wijst er op dat hij stukken neergelegd heeft. In het bijzonder wijst hij op een dertigtal foto's. Hij toont echter zoals reeds opgemerkt niet het hier überhaupt familieleden betreft. Deze foto's vormen immers geen bewijs van de voorgehouden feiten aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Bovendien kan uit de foto's geenszins worden opgemaakt wie deze personen in werkelijkheid zijn. Hoe dan ook kan uit de neergelegde foto's niet worden afgeleid en toont verzoeker evenmin aan dat deze werkelijk zouden zijn getrokken op de plaats(en) waarop of de omstandigheden waarin verzoeker beweert dat deze getrokken zijn. Zelfs indien al aangenomen zou kunnen worden dat zij zouden zijn getrokken in haar beweerde regio van herkomst, *quod non*, dan nog dient overigens te worden opgemerkt dat deze foto's slechts een momentopname bevatten en niet kunnen aantonen dat de vader van verzoeker of hijzelf deel uitmaakten van het Afghaanse leger. Deze of de andere personen op de foto's kunnen zich immers eenvoudigweg naar daar hebben begeven om er, onder meer op vraag van verzoeker en met het oogmerk om zijn verzoek om internationale bescherming te stofferen, een aantal foto's te nemen. Zij maken dan ook geen bewijs uit dat de bevindingen van verweerder onderuit haalt.

Dit geldt ook voor de foto's die verzoeker op de zitting neerlegde. Deze foto's zouden betrekking hebben op zijn oom langs vaderskant en deze oom zou zelfs generaal geweest zijn. Allereerst dient opnieuw vastgesteld te worden dat deze foto's niet bewijzen dat deze persoon überhaupt familie is van verzoeker. Diens functie in Afghanistan wordt hier ook al niet door bewezen. De foto's die gemaakt zouden zijn in een professionele context laten geen rang of wat dan ook zien. Verder blijkt ook nergens uit dat deze persoon, die blijkbaar een zekere voorliefde voor Kerstmis lijkt te hebben getuige de foto's bij een stemmige kerstboom en bij het bezoek van een Kerstmarkt, in de Verenigde Staten een beschermings- of verblijfsstatuut zou hebben zoals verzoeker wel op de zitting voorhoudt. Het is eveneens opvallend dat verzoeker spreekt over een oom die generaal was alhoewel hij destijds verklaarde dat zijn oom commandant geweest zou zijn. Beide rangen zijn danig verschillend. Verzoeker stelt naar eigen zeggen dat hij afkomstig is uit een echte legerfamilie. Hij zou dan ook bij machte moeten zijn beide rangen duidelijk te onderscheiden zeker nu hij, indien hij daadwerkelijk familielid van een generaal was, daar waarschijnlijk ook in het sociale leven toch voordelen van ondervonden zou moeten hebben.

Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de uiterst algemene en post factum-verduidelijkingen of verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift dan ook geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Ook een opbod aan stukken vermag het niet deze vaststelling te wijzigen.

De Raad stelt dan ook vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift voornamelijk beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de uiterst algemene en post factum-verduidelijkingen of verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

In zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota stelt verzoeker nog erg algemeen te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn leven in België. Hij wijst daarbij op het feit dat hij al een tijdje in het buitenland verbleven heeft en dat hij al gedurende een geruime tijd arbeidsactief is in België. Daarbij merkt de Raad reeds op dat de datum van vertrek door verzoeker zelf wordt tegengesproken

in de verschillende gesprekken en dat deze datum dan ook geenszins vast staat. Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, mei 2024 en aanvulling/actualisatie van november 2024).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde en dat hij een beperkt aantal jaren in West-Europa verblijft en er dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. Verzoeker is van mening dat hem niet gevraagd werd naar de risico's bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in Europa. Dit blijkt echter niet te kloppen wanneer de weergave van het persoonlijk onderhoud nagelezen wordt. In de bestreden beslissing wordt bovendien in dit verband overigens terecht opgemerkt dat:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200

vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen.

Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het

geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

Verzoeker voegt een aanzienlijke bundel aan loonfiches toe aan zijn aanvullende nota. Het werken in België en dergelijke is bijzonder lovenswaardig en biedt aan verzoeker bijkomende kansen en geeft hem meer mogelijkheden voor zijn toekomst. Daarbij is dit echter niet van aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker vervolging dient te vrezen wegens een terugkeer uit Europa en (een mogelijke) verwestering.

Op grond van de recente en objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier wordt dan ook besloten dat niet blijkt dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer het bestaan van een nood aan die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de Taliban of de maatschappij wel met argwaan kunnen worden bekeken en met stigmatisering of uitstoting kunnen worden geconfronteerd, doch dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden beschouwd als vervolging, dat wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen nergens in de aanwezige informatie blijkt dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging, doch dat dit samen met andere individuele elementen dient te worden beoordeeld.

De beschouwingen van verzoeker leiden dan ook niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

2.6 De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.6.1 In het middel van zijn verzoekschrift en eveneens in zijn aanvullende nota die hij ter zitting neerlegt, houdt verzoeker eveneens voor dat verweerder op onjuiste gronden of op onredelijke wijze tot het besluit

kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielaanvragen ongeloofwaardig werd bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van geweld, van een humanitaire crisis en van een strikte interpretatie van de sharia die het met name voor zogenaamde terugkeerders uiterst moeilijk zou maken in de huidige Afghaanse maatschappij, maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het blijkt wel dat verzoeker allerhande algemene informatie aanvoert die hij ten dele chronologisch geordend heeft. Deze informatie heeft echter vaak betrekking op feiten van enerzijds jaren geleden en anderzijds provincies of regio's waar verzoeker helemaal niet uit afkomstig is. De Raad stelt zich dan ook de vraag naar het belang van het opwerpen van deze argumenten.

In de aanvullende nota merkt verzoeker nog uiterst algemeen op dat hij hiermee de meest recente informatie wenst aan te voeren. De Raad stelt echter vast dat deze informatie veelal niet recenter is dan deze waarover de Raad zelf beschikt en dat deze informatie erg algemeen uit één gezet wordt zonder ook maar enige verduidelijking hoe deze algemene bronnen en veelal loutere anderstalige citaten ook daadwerkelijk betrekking zouden hebben op zijn persoon. Dit des te meer daar een aanzienlijk deel van deze nota uit één zet wat de positie is van de vrouwen en meisjes is in Afghanistan. Dat deze inperkingen een grote impact hebben op het leven van de betrokkenen staat buiten kijf. Dat verzoeker hier zelf door getroffen zou worden, is erg bedenkelijk nu hij zelf een jonge man is en *a priori* dan ook niet getroffen wordt door deze maatregelen.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Laghman en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, januari 2023, en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers standpunt dat uit oudere cijfers nog geen conclusies kunnen worden getrokken wijzig hier niets aan. Tevens kan nog worden geduurd dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsvername door de Taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). In het EUAA COI rapport van november 2024 over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt aangegeven dat de veiligheidssituatie positief blijft evolueren. Er zijn weliswaar nog enkele verzetsgroepen actief (National Resistance Front en Afghanistan Freedom Front) en ook ISKP blijft aanvallen uitvoeren tegen burgerdoelen en de zogenaamde

autoriteiten. Uit de gegevens van verschillende actoren blijkt echter dat er een aanzienlijke daling is in het aantal geregistreerde gebeurtenissen sedert 2022. Er is weliswaar een lichte stijging van het aantal burgerdoden, deze betreffen echter ook incidenten die verband houden met drugs en landconflicten, hetgeen losstaat van wat wordt beoordeeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het klopt dat sinds de machtsovername door de Taliban van enkele jaren geleden de Sharia inderdaad geldt als wettelijk kader. Door de verschillende interpretaties ter plaatse en het gebrek aan een formeel juridisch kader is er eigenlijk slechts sprake van instructies die erg vaag geformuleerd worden en opnieuw voor interpretatie vatbaar zijn. Met name het onderscheid tussen de verschillende geslachten is een basisidee in deze instructies. In ieder geval is de handhaving van deze instructies niet overal gelijk en vaak niet eens uit te voeren. Hoe dan ook is de handhaving ervan minder streng dan tijdens het voorgaande bewind van de Taliban tussen 1996 en 2001. Voornamelijk voor vrouwen en meisjes is er sprake van aanzienlijke beperkingen. Verzoeker is echter een jonge man en toont niet aan dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door in zijn verzoekschrift of aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet hierbij, met verwijzing naar tal van documenten, de socio-economische situatie in Afghanistan uiteen en stelt te vreezen dat hij bij een terugkeer naar dat land in een situatie van extreme armoede dreigt terecht te komen waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij betoogt dat de verergering van de socio-economische toestand in Afghanistan is veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe taliban-regering. Dat de minder goede socio-economische situatie in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Ook de meest recente gegevens uit de EUAA COI Afghanistan van november 2024 laten niet toe te besluiten dat deze humanitaire situatie dermate gewijzigd zou zijn dat een andere beoordeling zich opdringt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b)

van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog dat de precare humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gezien de informatie in het rechtsplegingsdossier kan verzoeker ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat er geen deugdelijke doorstroming van objectieve informatie meer is aangaande de situatie in Afghanistan, dat een analyse van de veiligheidssituatie dus niet mogelijk is en dat niet kan worden geoordeeld dat de situatie is verbeterd.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6.2 De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven. Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

2.7 De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.8 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad tevens dat verweerder zijn beslissing goed heeft voorbereid en dat hij met de vereiste nauwkeurigheid een onderzoek voerde. Een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur en dan meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.9 Waar verzoeker tevens nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

A. DE WILDE